

ἀλλ' ὁ μὲν, αἰτίατος· ὁ δὲ γὰτος. ἔοικε γὰρ, ἢ μὴ
 μοχθηρία, ἢ νοσημάτων ἢ ὑδέρου κ' φθί-
 σι· ἢ δ' ἀκρασία, τοῖς ὀπληπτικοῖς· ἢ μὴ γὰρ,
 σωεχίς· ἢ δ', οὐ σωεχίς πονηρία. κ' ἔλαος δ',
 ἔτερον τὸ γῆρας ἀκρασίας κ' κραιάσ· ἢ μὴ γὰρ
 κραιάσ, λαμβάνει· ἢ δ' ἀκρασία, οὐ λαμβάνει.
 αὐτῷ δ' τούτων βελτίους οἰεῖται πικρὸς, ἢ οὐ
 τὸν λόγον ἔχοντες μὴ, μὴ ἐμμελῶντες δὲ ἴσοι· ἢ
 ἐλάπρονος γὰρ παίδος ἢ πῶνται, καὶ ἴσ' ἀπορρο-
 κευται, ὡς παρ' ἑταροῦ ἴσ' ὁμοίος γὰρ ὁ ἀκρατής ὄζει
 τῆς ταχῶς μεθυσκομένης, καὶ ὑπὸ ὀλίγου οἴ-
 νου, κ' ἐλάπρονος ἢ ὡς οἱ πολλοί. ἔτι μὴ οὐκ
 κραιάσ ἢ ἀκρασία ἴσ' ἔστ', φανερόν δ' ἡμᾶς πρὶ-
 στω· τὸ μὴ γὰρ παρὰ φεραίρσιν· τὸ δ', κ' ἢ
 φεραίρσιν ὄζει. οὐ μὲν ἀλλ' ὁμοίον γὰρ κ' ἢ
 φασ' ἀφ' ἑξῆς, ὡς παρ' τὸ Δημόδοκου εἰς Μιλη-
 σίους· Μιλήσιοι γὰρ, ἀξιώματα μὴ ἴσ' ἐστ' ἀφ' ὅσ' ἢ
 οἷα παρ' οἱ ἀξιώματα κ' ὁ ἀκρατής, ἀδίκος
 μὴ ἴσ' ἐστίν, ἀδίκουσι δὲ. ἢ περὶ δ', ὁ μὴ, τοι-
 οῦτός ὄζειν, ὅτις διὰ τὸ μὴ πεπεῖσαι δυνάμειν
 φασ' κ' δ' ἰσ' ἀφ' ὀλίγου κ' παρὰ τὸν ὄρθον λόγον
 σωματικῆς ἡδονῆς· ὁ δ', πῶνται, διὰ τὸ τοι-
 οῦτος ἔῃ, ὡς δυνάμειν αὐταῖς· ἐκείνος μὴ οὐκ,
 θυμητικῆς· ὁ δ', οὐκ ἢ γὰρ ἀρετὴ καὶ μοχθη-
 ρία πλεῖ ἀρχῶν, ἢ μὴ, φεραίρσιν ἢ δ', σάφρον ἔν ἢ
 τῆς πορθέσει τὸ οὐ ἔνεκα, ἀρχῶν ὡς παρ' ἐν τοῖς
 μετρητικῶσι αἰ ὑποθέσεις· οὐτε δὲ ἐκεῖ ὁ
 λόγος διδοσικαλῶς ἢ ἀρχῶν, οὐτε ἐν ταυ-
 τῶν, ἀλλ' ἀρετῆ, ἢ φροσύνης, ἢ ἡθικῆ τῶ ὄρθου δ-
 ξεῖν παρ' πλεῖ ἀρχῶν. σάφρον μὴ οὐκ ὁ τοι-
 οῦτος ἀκόλαστος ἢ, ὁ ἀναντίας· ἔστι δὲ πρὸς διὰ τὸ
 παίδος ἐκτετακὸς παρὰ τὸν ὄρθον λόγον· ὅτι,
 ὡς μὴ μὴ πορθέσειν κ' τὸν ὄρθον λόγον, κρα-
 τεῖ τὸ παίδος· ὡς δ' ἔῃ τὸ τοιούτου ἢ πεπεῖσαι
 δυνάμειν ἀπείδ' ἴσ' δύναιται φασ' τοιαύτης ἡδονῆς,
 οὐ κρατεῖ· οὐτίς ὄζει ὁ ἀκρατής, βελτίων πᾶ
 ἀκόλαστου· οὐδὲ φάωλος ἀπ' ὅσ'· σάφρον γὰρ
 τὸ βέλτισον, ἢ ἀρχῶν. δῆμος δ', ἐναντίας, ὁ
 ἐμμελῆτικὸς, κ' ἴσ' ἐκτετακὸς, διὰ γὰρ τὸ πα-
 ἴδος. φανερόν δὲ ἐκ τούτων ὅτι, ἢ μὴ, σπουδῶς
 ἔστι· ἢ δ', φάωλος.

A ita se res habet, ut supra dubitauimus: sed
 hic quidem sanabilis est, ille autem insa-
 nabilis. Similis enim est vitiositas aquae
 inter cutem, & tabi: incontinentia autem
 morbis comitialibus. Illa enim assidua &
 perpetua est: haec non est perpetua impro-
 bitas. Atque in summa, aliud est inconti-
 nentiae genus, aliud vitiositatis. Vitiositas
 enim latet: non latet incontinentia. Ho-
 rum autem ipsorum ij sunt meliores, qui
 facile de sententia deducuntur, quam qui
 ratione in consilium adhibita, in ea non
 persistant. Hi enim primum a minore per-
 turbatione superantur: deinde non sine
 deliberatione antegressa, ut illi alteri. Sim-
 ilis est enim incontinentens hic, quem im-
 becillum diximus, iis, qui cito, & medico
 vino, & pauciore quam vulgus, sunt ebrii.
 Incontinentiam igitur non esse vitiosita-
 tem, perspicuum est, nisi forte aliqua rati-
 one. Haec enim a consilio auersa est: illa
 consilio congruit. In actionibus tamen re-
 periuntur similes: quale illud est Demo-
 doxi in Milesios, Milesij non sunt illi qui-
 dem stulti, sed tamen eadem faciunt, quae
 stulti: sic incontinentes non sunt illi qui-
 dem iniusti, sed iniuste faciunt tamen.
 Quoniam autem incontinentens eiusmodi
 est, ut non quod ita sibi persuaserit, im-
 moderatas & a recta ratione alienas se-
 quatur corporis voluptates: intemperans
 vero sibi persuasit ita viuendum esse, quia
 talis est, ut eas sequatur: ergo ille facile de
 sententia deducetur, hic non item. Nam
 ut virtus principium tuetur & conseruat,
 ita vitiositas perdit, atque extinguit. In
 actionibus autem id, cuius gratia ille susci-
 piuntur, principium est: ut in Mathemati-
 cis ea, quae posita & concessa sunt. Neque
 igitur illic principia ratione doceri pos-
 sunt: neque hic, sed virtus aut naturalis,
 aut ea, quae ex consuetudine comparatur,
 recte sentiendi de principio magistra est.
 Temperans igitur est is, qui talis est. In-
 temperans autem, qui ei contrarius. Est
 porro aliquis alius, qui propter perturba-
 tionem a recta ratione auersus, de consi-
 lio quasi de gradu deicitur: quem qui-
 dem perturbatio haecenus superat, ut non
 agat quod monet & praescribit ratio: sed

talis sit, ut sibi persuadeat impudenter & improbe persequendas esse huius generis
 voluptates, non superat. Hic est incontinentens, intemperante melior, neque abso-
 lute improbus. Salua enim res est ea, quae omnium est optima, principium. Alter est
 huic contrarius, qui in sententia permanet, quisque propter animi perturbationem
 de eo, quod constituit, non depellitur. Ex his igitur perspicuum est, hunc habitum
 esse bonum: illum, malum & vitiosum.